

Zondag 25 juli 2021

17^e zondag door het jaar

Opening

U allen hartelijk welkom, hier in de kerk en u, die thuis met ons verbonden bent; evenzeer welkom aan u, vakantiegasten, die mogelijk hier op de camping verblijven.

Wanneer wij op zondagmorgen op deze plek bij elkaar komen dan weten we, dat hier de bedding ligt voor onze spirituele zoektocht en van ons gelovig onderweg-zijn. Dat verbindt ons ook met elkaar.

Dat diepere geheim van het leven, dat ons ieder keer weer iets van richting aanwijst, willen wij vasthouden. Het geeft ons oriëntatie, hoe verder te gaan: door de ogen van onze enige voorganger, Jezus, leren zien: hoe mens te zijn voor elkaar en met elkaar.

Vrijdagavond, bij de opening van de Olympische Spelen, werd de Olympische Vlag in Tokio het stadion binnen gedragen met de symboliek van de 5 kleurige ringen (d.i. de 5 werelddelen), die met elkaar verbonden zijn: niet alleen uit respect, maar ook uit verantwoordelijkheid voor elkaar.

Het is opmerkelijk dat op deze zondagen van juli-augustus meermalen stil gestaan wordt bij brooddeling: dat je verantwoordelijk bent voor elkaar en dat je niet meer neemt dan jezelf nodig hebt; dat er dan nog 12 manden brood overblijven, d.w.z. ruim voldoende om alle mensen in de wereld eten te geven en te laten leven. Het gebaar van Jezus blijkt dan ook geen vrijblijvende zaak: het laat een appèl uitgaan. Vanuit ons christen-zijn, ons doopsel, is het breken-en-delen namelijk ook ons keurmerk, ons watermerk geworden; Hem achterna...

Vandaag horen wij hoe Jezus zijn leerlingen bij elkaar roept en uitnodigt om eerst eens even tot rust te komen, de stilte op te zoeken. Eerst tot jezelf komen; verdieping van hart en van geest.

Overweging

Terwijl veel mensen momenteel al op vakantie zijn en allerlei bezienswaardigheden bezoeken op hun tocht, denk ik ook terug aan iets dat mij altijd is blijven boeien: het beroemde schilderij van Rafaël: "De Atheense School" in het Vaticaanse Museum. Plato en Aristoteles temidden van andere filosofen en Stoïcijnen; Plato wijst met zijn vinger naar boven, naar hemelse bronnen; maar Aristoteles wijst al peinzend met open hand naar wat voor hem ligt: ligt daar niet de bron van leven, want daar moet het toch gebeuren.

Praktisch alle theologie door de eeuwen heen is gestoeld op deze 2 filosofen; m.n. Plato heeft in de ontwikkeling van het christendom veel invloed gehad met zijn dualistische visie over God en mens, hemel en aarde, en het onderscheid van geest en lichaam. Aristoteles komt in onze nieuwe cultuur ook meer naar voren, waar we gelovig gaan beleven, dat aarde en hemel elkaar meer raken, het profane en het sacrale meer verweven zijn, het transcendente en het immanente.

De schilder Rafaël wilde, denk ik, in zijn tijd beide waarden al benadrukken. Toen hij begraven werd in het Pantheon, midden in Rome, heeft een leerling van hem op zijn graftombe een smeedwerk gemaakt van twee duiven die elkaar voeden; zij willen symboliseren hoe de een de ander voedt en inspireert: ieder vrij en zelfstandig, en toch afhankelijk van elkaar.

Wanneer Jezus zijn leerlingen dagelijks bezig ziet om mensen in woord en daad te ondersteunen in hun dagelijkse zorgen en moeilijke omstandigheden, roept Hij ze regelmatig bij elkaar om eens een moment rust te nemen, weer thuis te komen bij zichzelf, en zich te voeden met geestkracht en nieuwe oriëntatie.
Een soort retraite tussendoor.

Wij krijgen in deze weken ook de kans en de mogelijkheid om weer eens even stil te staan; momenten van bezinning te nemen, met een goed boek of in de stilte van de natuur; dat kan je zo goed doen! Monniken “proeven” dit als een grote rijkdom voor zichzelf. Augustinus schrijft ergens: “De mens maakt reizen om zich te verbazen over de hoogten van de bergen, over de uitgestrektheid van de oceaan, en over de eeuwige kringloop van de sterren. Maar aan zichzelf gaat hij meestal voorbij zonder enige verbazing”.

Rust en stilte is niet ledig-niets-doen, maar leren openstaan; het gaat om een proces in jezelf, dat je moet laten gebeuren. Het gaat niet om begrijpen of greep krijgen op de dingen, maar om wachten en nieuw ontwakken, tot je merkt dat je alles anders ziet; verwondering, dat onbewust kan groeien naar bewondering. Het houvast in je leven zit niet in je ergens actief aan vast klampen, maar in: openstaan om te kunnen ontvangen. Het wonderlijke is, dat je dan a.h.w. opgetild wordt; nieuw evenwicht ervaart, dat rust en vertrouwen geeft. Hoe dat werkt, weet ik niet, maar het kan je wel een heel weldadig gevoel geven, waardoor je ook de dingen, waar je je druk over maakte, weer meer kunt relativiseren, d.w.z. in relatie brengen tot datgene, wat wezenlijker is, en waar het eigenlijk om gaat in je leven. Genieten dus van al het goede en het schone dat je omringt; niet alles willen verklaren, want dan wordt het verzakelijkt; dan wordt het kil.

Rust en bezinning kunnen daarom heel verrijkend zijn. Het is in ieder geval ook heel bevrijdend, vrij makend, voor jezelf en voor anderen. Daar wil Jezus zijn leerlingen op wijzen.

Toen Mozes op de berg Sinaï opgedragen kreeg om ieder 7^e jaar te beschouwen als een Sabbatjaar en elk 50^e jaar te vieren als een heilig Jubeljaar, had dit zowel een religieuze als een sociale betekenis. Dat periodieke Sabbatjaar was zowel voor de mensheid als voor de natuur waardevol om weer bij te komen en om alles in mens en natuur weer in evenwicht te brengen. Dit zou voor het 50^e jaar in het bijzonder gelden: alle verhoudingen tussen mensen en families onderling en tussen stammen en volken, moesten dan weer goed gemaakt worden; zodat de scheppingsorde, zoals God bedoeld heeft, weer harmonisch en positief verder zou kunnen gaan.

Al de Schriftverhalen gaan daarom steeds over “bevrijding” en over “gerechtigheid”, zodat ieder mens tot zijn recht kan komen en zichzelf weer mag zijn.

Paul van Vliet zingt in een cabaret-lied: “De warmte van je hart bepaalt de vrijheid van je leven; en de warmte van je huis, de diepte van je liefde. Zolang je hart maar vol en vrij is, kan je heel veel geven”.

En tot slot een vers van Guillaume v.d.Graft: “De weldadige stilte, die je optilt en verlicht, is als een tweestemmig lied, waarin God en mens elkaar raken...”.
Spiritualiteit in zomertijd...!

Gerard Weersink